

ambitiös tjej som inte varit rädd för att jobba hårt och att detta var helt i linje med hennes egen och andras bild av henne själv.

– Det som hade drivit mig var att det var så roligt och gav mig ”kickar”, men i detta låg också en egotripp, erkänner hon.

I takt med att första dagen närmade sig började ett tvivel gro inom henne. Människor hon kände gratulerade henne imponerat till den spännande tjänsten och hon kände hur förväntningarna, inte minst från henne själv, var helt orimliga.

Fryshuset med sina 35 000 besökare i månaden och 30 ständigt pågående verksamhetsgrenar med otaliga projekt kändes som ett hav att drunkna i. Kvällen innan hon skulle börja var hon beredd att ringa och frånsäga sig alltihop.

Då upplevde hon något som ändrade hela hennes inställning. En insikt hon bär med sig och beskriver som förutsättningen för henne att klara en enda vecka här.

TRADITIONELL PRÄSTROLL

– Jag släppte taget om all min duktighet och erfor att jag är älskad för den jag är och inte för vad jag presterar. Det var något jag hade predikat om många gånger, men nu kände jag att det *är* så.

Sedan sänker hon rösten och säger, lik-

som till sig själv; ”Jesus dog för din otillräcklighet”. Jag hör henne säga det fler gånger på samma sätt under vårt samtal. Nästan som ett mantra eller kanske en ständig påminnelse om att hålla sig kvar i den kurs som upplevelsen den där sensomardagen 1997 förde henne in på.

Att hennes arbete är långt ifrån verksamhetsstress och kalenderkyrka hörs när hon beskriver sin tjänst idag drygt ett år senare.

– Någon berättade om de grekisk ortodoxa prästernas arbete att de helt enkelt går ut och sätter sig på torget. Det är ju precis så jag arbetar, tänkte jag då. Egentligen har jag, tvärtemot vad man kan tro, en väldigt gammaldags och traditionell prästroll här i Fryshuset. När jag arbetade med ungdomar i en församling gick en större del av min tid till att administrera, boka och planera exempelvis en skidresa. Nu kan istället någon av grupperna här i huset komma till mig och fråga; ”Vi ska åka på en skidresa, vill du följa med?” Så kan jag helhjärtat ägna mig åt att vara präst.

På det sättet försöker hon stötta olika projekt som redan finns i detta stora hus så sjudande av kreativitet, istället för att ”starta eget”. En viktig och stor uppgift för Ulrica och de andra i Fryskyrkan har visat sig vara att vårda och lyssna till trött personal.

Att ha tid att sitta i fiket och lyssna till människors nära och vardagliga funderingar. Att också ge möjlighet till andakt i Andrum på valfri tid eller under de planerade onsdagssamlingarna. I kalendariet för Fryshuset finns formuleringar som ”Avslappning”, ”Mässa i balladton”, ”Lunchandakt”, ”Meditation”, ”Bön” och ”Samtal om Gud” insprängda mellan zTV:s sändningar, basketmatcher och konserter.

INGA MÅSTEN

Så mycket av Ulricas tid upptas av att lyssna att hon ibland uppskattar en annan uppgift som är att ta emot studiebesökare. Det kan vara kyrkligt anställda eller studerande som kommer för att lyssna till Ulricas erfarenheter av att jobba mitt bland all den hippa ungdomskulturen.

– När jag då berättar att jag gått från de stora sammanhangen med mycket folk omkring mig till att koncentrera mig på små möten, ser jag hur de pustar ut i hela sin kroppshållning. ”Det är ju det vi gör också”, säger de.

Även om inte Ulrica söker upp arbetsuppgifter så blir det naturligt så att allt fler lär känna henne och därför vill lägga på henne nya uppgifter. Även i detta hämtar hon kraft från upplevelsen att hon duger som hon är och inte behöver vara alla till lags.

– När människor kommer och säger; ”Det här måste du bara vara med på”, svarar jag: ”Nej, det måste jag inte alls. Jag tror att jag vill, men det finns inga *måsten*.”

– Förut när jag jobbade med konfirmander och någon spillde vatten på golvet, slängde jag mig genast ner och torkade upp det med min egen handduk. På så sätt offrade jag mina egna behov. Indirekt offrade jag både ett förhållande och relationer till familjemedlemmar därför att jag så gärna ville ge hela mig själv och all min tid till arbetet.

Självklart är det så att tjäna som kristen och präst inte bara handlar om att lyssna utan även att axla och hjälpa till, resonerar Ulrica vidare. Hon säger att det är vad hon funderar mest på just nu. När ska man ta passningen och när ska man låta den bero? När bör man slussa vidare och när ska man följa med?

– Jag behöver inte bära människor, bara finnas där en stund.

”Egentligen har jag, tvärtemot vad man kan tro, en väldigt gammaldags och traditionell prästroll här i Fryshuset.”

